

Estraf. Overhovedet forekommer det mig, at der egentlig ikke er nogen sær Anledning til i denne Lov, der handler om det offentlige Fattigvæsen, at gjøre Forandring i Straffebestemmelseerne med Hensyn til disse to omtalte Politiforfeelser, og det skulde ikke undre mig, om den høitærede Justitsminister, som havde saa Meget imod, at der i det 1ste Kapitel i Loven blev optaget Andet, end hvad der vedtom Fattigvæsenet, hvis han er bleven opmærksom paa det Vindringsforslag, som Udvalget her har stillet, — jeg vil imidlertid anse det for meget naturligt, om han ikke er bleven opmærksom derpaa — da havde gjort Indvendinger imod, at der her blev optaget en saadan Forandring i den under ham forterende Lovgivning.

Formanden: Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Justitsministeren netop har stillet et Underændringsforslag til det paagældende Stykke af Udvalgets Vindringsforslag.

Udsig: Jeg maa da bede undskyldt, at jeg ikke før har lagt Mærke til dette Underændringsforslag. Jeg ser imidlertid nu, at den høitærede Justitsminister dog i alt Fald har villet have den Indskrænkning ind i Forslaget, at Tvangsarbejde kun skal anvendes „saavidt muligt“, et Forslag, der jo følger ganske naturligt af de Dplysninger, hvormed den høitærede Minister fremkom under en tidligere Debat i nærværende Sag, nemlig at der er flere Egne i Landet, hvor der ikke have Tvangsarbejdsanstalter, som kunne benyttes, og hvor man altsaa vilde være nødt til at sende de Betlere og Løsgængere, der blive straffede, hen til ganske andre Egne, hvad der dog vilde være urimeligt. Men selv om man kommer saa vidt, at man faar Tvangsarbejdsanstalter indrettede rundt omkring i Landet, navnlig i hvert Amt, tror jeg dog det vilde være uheldigt, om man vilde berøve Domstolene det Valg, de nu have mellem de to Straffe, et Valg, som de, mig vittelig, hidtil ikke have misbrugt. Af den ærede Ordfører er det bemærket, at efter hans Formening skulde det hidtil være Praxis, at man i Almindelighed anvendte Tvangsarbejde. Jeg tror ikke, at det kan siges i det Omfang, men vist er det, at man ser Tvangsarbejde meget hyppigt anvendt som Straf for disse Forfeelser; men paa den anden Side meget ofte varieret med Vand- og Brødstraf, hvilket maa forekomme overmaade naturligt navnlig med Hensyn til saadanne Personer, som gjentagende Gange blive straffede derfor, og som have naaet det Maximum, der kan anvendes af enhver af disse Straffearter. Det er ganske naturligt, at man, naar de gjentagende Gange gjøre sig skyldige i disse Forfeelser, da ikke vedbliver at anvende den samme Straf, men undertiden foretager en Variation. Men dernæst er der særegne Tilfælde, hvori det forekommer mig overmaade naturligt, at anvende Straf af Tvangsarbejde, nem-

lig naar der til en Egn kommer fremmede Bagabonder, som man ifølge Sagens Natur maa ønske snarest muligt at fiske sig af med. Naar en Saadan gjør sig skyldig i et maaske ubetydeligt Betleri, og Politiet finder sig foranlediget til at fstride ind og straffe ham, synes det mig naturligt, at den Straf, man anvender, bliver Straf af en kort Tids Fængsel i de lokale Fængsler, for at man derefter hurtigst mulig kan faae ham befordret til fjerne Egne af Landet eller til Udlandet. Jeg kan ikke se, hvad Interesse det skulde have, at man ved en saadan Persons Afstraffelse skulde være nødt til at anvende Beføstning paa for en længere Tid at sende ham til en Tvangsarbejdsanstalt, for at han derefter, naar han var bleven transporteret tilbage, igjen kunde befordres videre. Mig forekommer det ganske naturligt, at man i saadanne Tilfælde, som jeg har nævnt, anvender kort Tids, nogle faa Dages Straf paa Vand og Brød i det lokale Fængsel. Det er det Rimeligste mod den Paagældende, og for den vedkommende Kommune det mest Hensigtsmæssige og Naturlige. Hvad Skade der overhovedet skulde ske ved at overlade det til Domstolene at træffe et Valg med Hensyn til Straffene, kan jeg ikke se, og derfor tror jeg, det er rigtigst i den Henseende at lade det blive ved det Bestaaende.

Estrup: Jeg kan ikke være ganske enig med det ærede 6te kongevalgte Medlem (Udsig) i, at man trygt kan overlade til Domstolene at vælge de Straffe, der ville være de hensigtsmæssigste i det her foreliggende Tilfælde. Det forekommer mig, at Tvangsarbejdet, sammenlignet med Fængsel paa Vand og Brød, har en saa absolut Fordel netop ligeoverfor de Personer, som det ærede 6te kongevalgte Medlem fremhævede, nemlig Betlere og Løsgængere, fremfor Vand- og Brødstraffen, at det forekommer mig meget ønskeligt, om man kunde vedtage en Bestemmelse, der fikrede disse Personer at komme i Tvangsarbejdshuset istedetfor at komme paa Vand og Brød. For det Første forekommer det mig at være nyttigt for saadanne Betlere og Løsgængere, at de i Tvangsarbejdshuset lære at arbejde, hvilket de absolut ikke gjøre ved at spise Vand og Brød i et sædvanligt Fængsel, og dernæst forekommer det mig absolut fordelagtigt for Samfundet, at det saa idetmindste i den Tid er fri for disse Bagabonder. Jeg skulde tage meget feil, om ikke det overraskende store Antal Tilfælde, i hvilke der var faldet Dom over Betlere og Løsgængere, som Justitsministeren nævnte forrige Gang, da dette Spørgsmaal var under Forhandling her, om det ikke netop meget væsentligt hidrører fra, at Betlere og Løsgængere i Reglen straffes med Vand og Brød istedetfor med Tvangsarbejde, ikke alene fordi Straffen paa Vand og Brød er saa lidt søkelig i Sammenligning med et længere Ophold i en Tvangsarbejdsanstalt, men ogsaa fordi en Betler og Løsgænger kan gjentage Forfeelsen og affone den en